

Валери Иванов

Алилуя

Навярно няма време да греша –
съдбата колебливите наказва.
Каква е всъщност моята вина,
щом Господ кодекса си сгазва...

Боя се... Може би е сън...
Кураж, че времето – лекува.
Нощта е курвенска навън,
щом пак с обратните флиртува!

Денят е същият – и песоглавец –
облизва ме и казва: „Сбогом!“...
Животът е проклет мерзавец.
Животът няма нищо общо с Бога.

Щом движа в своята ръка писеца,
преди да ме разкъса гилотината –
покланям се дълбоко на Светеца –
за глътката отсрочка до кончината!

КРАЙ

© 2006 Валери Иванов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11090>]